

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΑΚΟΛΥΡΗΣ

ο Ζακ Ντεριντά και η αποδομητική ανάγνωση

Μεγάλος κουρνιαχτός έχει σηκωθεί τα τελευταία χρόνια γύρω από τη σκέψη και τη μέθοδο του αριθανού Γάλλου φιλοσόφου που ξιπάζει το φρόνημα πολλών ντόπιων -σαν κι εμάς- αλλά ελάχιστα διαφωτίζει. Γεννημένος έξυπνος, ένας παλιός φίλος μάς έλεγε για τη Γραμματολογία: «Εγώ είμαι ευφυής, αφού λοιπόν δεν καταλαβαίνω, φταίει αυτός». Και βέβαια φταίει «αυτός»: Πώς να κατανοήσουμε την προσπάθεια ενός ανθρώπου που είχε τη σκέψη να

θέσει υπό σφοδρά κρίση το «λόγο», την παρουσία και κάθε παρεπόμενο τους; Όπερ σημαίνει: από τον Πλάτωνα και δώθε τράβα ξήλωνε. Αναπάντεχη, η εργασία του Κακολύρη-που μας έρχεται από το αγγλικό πανεπιστήμιο-είναι ένα σοβαρό δώρο για τον ακατατόπιστο ντόπιο αναγνώστη και πρέπει να εκτιμηθεί. Φιλοσοφικά, πρέπει να ξέρουμε, ο Ντεριντά έβαλε τις βάσεις του έργου του τη περίοδο του Μάη του '68: τα πρώτα πέντε βιβλία είναι τα βασικά· μετά έγινε γνωστός στην Αμερική και τα 5 έγιναν 95 περίπου. Είναι ευτύχημα ότι ο Κακολύρης στήνει όλο το κείμενό του πάνω στα πρώτα βιβλία - συγκεκριμένα στην ανάγνωση του Ρουσό, που λίγο πολύ είναι γνωστός ή προσιτός στο ημεδαπές κοινό. Το χάρισμα αυτής της ξενάγησης είναι η σαφήνεια, ο ενθουσιασμός, η διαρκής ανανέωση της επιχειρηματολογίας, η στέρεα γνώση του ντεριντιανού ιδιώματος και συνάμα μια διάθεση να κρατήσει απόσταση από το «δάσκαλο», να υποσκάψει κομμάτι την αποδόμηση (κυρίως με αγγλοσαξονικά όπλα). Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι αυτή είναι η πρώτη ολοκληρωμένη εργασία για τον Ντεριντά που γράφτηκε στην ελληνική, χωρίς όμως να βαρύνεται από τα γνωστά κουσούρια: στείρα τυπολογία, επεξήγηση του δύσκολου διά του ασαφούς και τα παρόμοια.

Εκκρεμές, σ. 301

